

he, kui Kirsti oli ärralainud, oli tulles
labti. Hõned läksid ärra, ja häddast peesis
Zürri lastega wä ja. Nenda oli waesus
ja tübbi käes aina rio läbbi. Eks nemmad
olleks selle raske muutus'e pärrast piddand
meest parrandama? Agga ei süski olud
neil weel rahho. Ued hõned said Moisa po-
lest ehitud, agga ello oli ikka lesamma.
Uks'ord toufis jälle hirmus riid nende seas,
Zürri sai wihhafeks, pekssis naest hirmsaste
piitsa warrega, ja josis toast wälja. Agga
naene wiinas wihh ga kurrika ta järre e,
Zürri kukkus kiwvi wasto mahha ja murdis
omma säre lu poleks. Müüd ta piddi kar-
goga kätma, ja oli waene saut ello otsani.
Keif se kahjo ja õnnetus tuli sest kurjast ab-
bie'ust!

Minna tean küs, minno armad, et tänno
olgo Summalale! — nisuggust kurja abbie-
ello rahwast ei olle wägga pahjo ma peäl.
Aga süski leitakse neid ommeri ka, ja kus
neid leitakse, seal perres on ka ikka üks õn-
ne

heto ello. Sepärrast sage ka selle
asja polest niislikkufs. Teie isseär-
ramiste, kes teie weel wallalise põlwe sees
ellate ja tabhate abbielluse heita, et hoit-
ke ennast rummala kossimise eest. Urge
minge otsekohhe sellega pari, kedda wahhest
wannad naesed agga kästwad wõtta, waid
wallitsege targaste ennesele abbielaks sedda,
kelle wasto südda ei panne, kelle head wiisid
ja kumbed teie selgeste ehk isse tunnete, ehk
teise ustawa ja kindla nouandja läbbi sate-
tunda. Wallitsege abbielaks nisuggust,
kellega kindlaste ussute ello otsani forda woi-
wad sada, ja rahho ja üht meest piddada,
et teie omma sü läbbi, abbiello hukka ei
lähhä. Sest sedda teate teie, et abbiello ei
sünni naliast lahbutada, waid et otsani peate
te ühte jäma ja ühte leppima, teine teist ar-
mastades ja armustades, et teine teise eest
peate hoolt kandma; keif, mis Summal
peäle panned, rahhoga ja kannatlikko süd-
damega wastowõtma, ja mitte üksnes lapsi
sün-